

Zlomek vteřiny.

Korunou četníková pátrání je zatčení pachatele čili četnický řečeno »špíčko«. »Špíčka« jsou různého druhu. Jedno vyžaduje námahu a běhání po několik dní, nehledě ani k probdělým nocím, pomačkaným nohám a utraceným penězům. Při tom se popíše několik archů pa-

píru. Takové »špíčko« vynese alespoň pochvalu. Dále jsou »špíčka« jednodušší. Tato vyžadují zpravidla několik minut strachu a pak pár řádků napsaných na papíře.

Pokud se týče užitého slova »strach«, musím je odůvodniti, neboť není zcela jisto, ne-

požene-li mne odborný tisk za toto slovo k zodpovědnosti. Není to takový strach, že by snad četník pobledl a ztratil z toho řeč, je to jen zvýšená opatrnost, je to vypětí nervů do krajnosti, neboť zde rozhoduje zlomek vteřiny o tom, zda se zákrok podaří nebo zda nás odnesou s prostřelenou hlavou.

O takovém jednom »špícku« chci dnes napsati.

Strážmistr Kalina se dosud ani pořádně nenaobědval, když se rozhlaholil telefon. Musela to býti nutná zpráva, neboť se nedal od býti a drčel a drčel.

Úředník z nádraží zprostředkoval zprávu četnické stanice v Bělé, že ve vlaku, který jede do Podbukové, je nebezpečný lupič, ozbrojený dvěma pistolemi. Tedy člověk hodně nebezpečný, a to nade vši pochybnost.

Kalina se sice trochu vztekal, že se člověk ani pořádně nenají, ač možná použil výrazu trochu ostřejšího, ale přece zavolal na strážmistra Smolného, aby se oblékl, že je třeba se na to podívat. Velitel stanice byl u rodiny a nebylo času jíti pro nějaké dispocice, neboť vlak neměl v Podbukové dlouhého zdržení.

Ozbrojili se oba karabinami, aniž by byli přemýšleli o tom, jak se vyzbrojiti. Pistole by byla v tomto případě lepší, ale zvyk je druhá přirozenost. Za deset minut byli na nádraží. Přednosta i výpravčí již na ně před budovou čekali a netrpělivě přešlapovali. Kalina se od nich dověděl, že lupič vystoupil z vozu, prohlédl si okolí a když zjistil, že je vzduch prost všeho četnického, odešel do nádražní restaurace, vypil pivo a nastoupil opět do vlaku.

Strážmistr Kalina, který rád vše dělal důkladně, zavolal si telefonem četníky v Bělé, aby mu řekli, co o tom podezřelém občánkovi vědí. Ono totiž, když se má střílet, je vždy lépe býti přesně informován, aby nedošlo k omylu.

Mnoho se toho od četníků v Bělé nedověděl, ale stačilo to.

Příslušníci stanice v Bělé zatkli neznámého muže, který prodával ve městě kolky s 30 procentní slevou. Zřejmě tedy nepoctivě nabyté věci. Zatčený prozradil, že má společníka, který před obchodem na něho čekal a vida přicházeti četníky, odešel nikým nepoznán.

Četníci v Bělé nebyli a nejsou na pátrání leniví a tak zanedlouho zjistili, že lupič, kterému budeme pro jednoduchost říkat třeba Volek, nastoupil v sousední obci do vlaku a odjel směrem k Podbukové. Chycený ptáček jim také prozradil, že Volek má dva revolvery, oba nabitě.

Po těchto zprávách umlouvá strážmistr Kalina se strážmistrem Smolným plán, kudy na to, aby to šlo rychle a hlavně bez bolesti.

Situaci jim vysvětlil v dopravní kanceláři průvodčí vlaku, který věděl, ve kterém voze Volek sedí. Četníci se tedy umluvili, že Kalina půjde přímo do oddělení, ve kterém byl Volek; Smolný nastoupí do vozu s druhé strany. Kalina zaměstná Volka, a mezitím projde Smolný oddělení, vyrazí prudce na lupiče, a půjde to bez střelby. Plán byl tedy smluven a byl dobrý. Na dobrém plánu totiž velmi záleží.

Strážmistr Kalina, který se nebál tak říkajíc ani čerta, nastoupil na stupátko vozu a chvíli počkal, aby měl Smolný malý náběh. Pak vstoupil provázen průvodčím vlaku do vozu.

Co nyní následovalo, zabírá jen zlomky vteřiny.

V rohu vozu, na poslední lavici, asi 8 kroků před Kalinou seděl Volek. Kalina viděl, že se Volek naklonil jakoby ke skoku, a suchý, snad pouze jím slyšený a jeho fantasií vyvolaný zvuk zachvívá vzduchem. To Volek odjistil pojistku pistole; to znal Kalina velmi dobře. Počkal chvíli, ale protější dveře se neotvírají. Něco se však podniknouti musí a proto spásná myšlenka. To nebylo smluveno; tato myšlenka přišla Kalinovi sama v posledním, snad rozhodném okamžiku. — Vlaková kontrola, legitimace prosím! — Zase lupne vzduchem ten příšerný zvuk. To již věděl také Kalina, že je vyhráno, neboť pachatel nezpozoroval trik a zajistil pistoli. Volek si zřejmě oddychl. Vlaková kontrola ho nepoleká. Takových kontrol on, těžký hoch z Ostravy, viděl. Legitimaci má. Půlroční jízdenku. Strážmistr Kalina rychle přehlédl několik legitimací dělníků, kteří ve vlaku cestují, a již stojí před Volkem. S klidem a elegancí, vlastní jenom lidem jeho druhu, podává Volek Kalinovi legitimaci.

To se již také otvírají dveře, a strážmistr Smolný stojí v oddělení. Bleskem letí puška s bodákem na prsa zadržného, a hrozivé zvolání strážmistra Smolného »ruce vzhůru« poučilo Volka, že tentokráte »nalít«. Vidí, že je v pasti. Do kapsy sáhnouti již nemůže. Propásl příležitost, a je nutno se vzdát bez boje. Byl překonán trikem obou četníků a vzdává se zřejmě pod dojmem bodáků.

Z kapsy kabátu, ve které měl stále ruku, vytáhl strážmistr Smolný revolver. Takový maličký, ničemný kousek — tak hračka pro jeho žábu Božu, a přece tak nebezpečný belgický brovning.

V tašce, na řemenu, který měl Volek uvázan kol pasu, měl ještě pistoli vzor Frommer. Patrně se domníval, že četníkům stačí zabavení jedné zbraně a druhé že užije sám. Ale zklamal jej i tento nešpatný nápad.

Nyní měli četníci práci již lehkou. Zatčení, prohlídka a pouta, jak snadné, jak nebezpečné výkony.

V Bělé zjistili, že Volek je několikrát trestaný a vícekrát hledaný lupič z Ostravy, který měl na svědomí i vraždu.

Proto tedy nutno dodat, že oba četníci pracovali dobře.

Volek se jim nevzdal nenáročně při pouhém spatření přílby, to dosvědčí i to, že se

o čtyři dni později pokusil o útěk z věznice probouráním zdi. —

Strážmistr Kalina mně sice říkal, že mnoho kolegů posoudí případ jinak, že snad mnohý z nich byl by říznější a snad i prozíravější, ale on se spokojil tímto »špíckem« a byl rád, že to šlo snadno, rychle a hlavně bez bolesti.
